

perifèric poesia

- 1 *La Mordassa*. Manel Garcia Grau
- 2 *Terra cansada*. Jordi Pàmias
- 3 *L'amarga puresa del do*. Rafael Català
- 4 *51 Tisanes*. Ana Hatherly
- 5 *Ciutats del vers*. Vicenç Llorca
- 6 *El cigne cec*. Josep Maria Sala-Valldaura
- 7 *La dansa de les hores*. Antoni Ferrer
- 8 *Al ras*. Lluís Calvo
- 9 *L'arc de la mirada*. Antoni Defez
- 10 *La plaça salvatge*. Tomas Tranströmer
- 11 *Llibre dels adéus*. Isabel Robles
- 12 *Jardí clos*. Joan-Bta. Campos Cruaños
- 13 *Solatge*. Jaume Pérez Montaner
- 14 *El rostre de la terra*. Cesáreo Sánchez Iglesias
- 15 *Després del tacte*. Jordi Roig

Esta obra ha sido publicada con una subvención de la Dirección General del Libro, Archivos y Bibliotecas del Ministerio de Cultura para su préstamo público en Bibliotecas Públicas, de acuerdo con lo previsto en el artículo 37.2 de la Ley de Propiedad Intelectual.



1a edició, novembre 2009

Col·lecció dirigida per Ramon Guillem

© Dels poemes, 2009

Cesáreo Sánchez Iglesias

© D'aquesta edició, 2009

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL.

Maquetació: José María de Gracia

Impressió: Guada Impressors

ISBN: 978-84-92435-27-2

Dipòsit legal: V-4064-2009



Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

El rostro de la terra

Cesáreo Sánchez Iglesias

C

poesia

Pròleg

Cesáreo Sánchez Iglesias: Voluntat Creativa

La intenció d'un autor, la seva voluntat creativa, la intensitat de l'escriptura. A mesura que la mirada del lector perd la primera innocència, aquella que li porta a creure en la paraula ornamental, en els focs d'artifici, prenen força altres opcions. Curiosament, opcions que passen sempre per anar als orígens. El sentit primigeni de les paraules, la senzillesa de les formes i, sobretot, intenció, voluntat, intensitat.

És cert que la poesia ha estat sovint un esclat de joventut que ens ha fet meravellar-nos amb la plasticitat del llenguatge, amb l'atreviment d'un discurs visceral o immediat. Però la poesia segueix també un altre camí, aquell que marca els passos de la creativitat experimentada, en el trajecte que va des de la precària vida quotidiana de tots nosaltres cap al somni essencial d'una altra existència possible en les paraules. Existència de l'ésser, de la llum, del propi entorn vist com a concepte,

que vol fer-nos abastables les realitats que resten fora del dur, amb freqüència mediocre, contingut dels dies. Si les dues poètiques ens fan gaudir d'una mirada diferent, omplint espais que d'una altra manera haurien estat espais buits, cada cop em sembla més reveladora la poesia que cerca els límits interiors de la paraula, el vers que perd, necessàriament, en el procés tota la càrrega de faramalla estètica, amb la intenció de perseguir l'essència d'un paisatge, d'una escena amorosa, d'un interior mostrat com a passió de coneixement.

Prologar un llibre de Cesáreo Sánchez Iglesias (Dadín-Irigoien, 1951) suposa atendre aquestes inevitables sensacions d'obra en marxa, de poeta en trànsit cap a una obra superior en intensitat, d'un projecte que, tot i perseguir en cada poemari formes molt diverses, camina en una mateixa direcció. Les seves metàfores van a l'encalç de l'essència, fins i tot del silenci, però és aquell espai on el silenci significa. L'espai de la poesia cesariana ens convida a la lentitud, ens fa obrir els ulls de bat a bat, ens provoca una experiència estètica que, més aviat, portem a l'interior de tots nosaltres. És com si el poeta, conscient de l'escassa importància que pot tenir per a nosaltres la seva intimitat, lluités per regalar-nos elements que

ens facin obrir el nostre imaginari, els desigs més ocults de bellesa que tots portem a dins.

No és aquesta una tasca exempta de riscos, no trobem sempre la necessària lentitud per gaudir de la lentitud dels altres; fins i tot quan llegim poesia. Però els poemes de Cesáreo Sánchez ens exigeixen que ens aturem als marges del sentit, que cerquem la manera de copsar allò que hi ha abans del límit. Potser la imatge més encertada en parlar de la seva poesia tindria a veure amb una de les seves dèries més preades: la mar com a metàfora de l'existència. És a dir, la seva lentitud, la seva extensió en calma, la intensitat dels seus colors. Però també la fúria dels naufragis, la tempesta impossible, la mort que s'amaga sota la transparència.

Cesáreo Sánchez és un autor que pertany a la millor generació poètica que, fins el present, ha donat la poesia gallega de l'últim segle. És una generació que va ser marcada per transicions polítiques, per la necessitat de noves estètiques, per l'impuls d'una vida nova i diferent que, al capdavall, malgrat tots els esforços, no ha acabat sent-ho tant com pensaven, com desitjaven els seus membres. Noms com Xosé Maria Álvarez Cáccamo, Miguel Anxo

Fernán-Vello, Ramiro Fonte o ell mateix, han contribuït a fer realitat una idea present en tot bon coneixedor de la poesia contemporània: la lírica gallega dels autors dels vuitanta té una fortalesa, una varietat d'objectius, una capacitat de síntesi, que li fa ocupar una posició central en la poesia europea contemporània.

De tot això, sense cap gènere de dubtes, és un bon exemple el llibre que teniu a les mans. *El rostre de la terra* ens il·lustra sobre la competència temàtica i lírica d'un poeta injustament inèdit en llengua catalana.

Xulio Ricardo Trigo

I

O vento
graba os seus estigmas
nas brancas paredes
do teu centro
vacío
e búscote
ali onde ninguén te buscou.

No sen tempo
da túa boca azul
nos seus doirados silencios.
Nos vidros da casa derrubada
onde dorme aínda a escrita
da luz.

Na silueta das antigas palabras
que non coñecín.
Nos seus reflexos de mar
búscote.

Da visión do teu rostro regreso
a min
á non visíbel forma
do branco violeta.

I

El vent
grava els seus estigmes
a les parets blanques
del teu centre
buit
i et cerco
on ningú t'hi va cercar.

Al sense temps
de la teva boca blava
als seus daurats silencis.
Als vidres de la casa derruïda
on dorm encara l'escriptura
de la llum.

A la silueta de les antigues paraules
que no vaig conèixer.
Als seus reflexos de mar
et cerco.

De la visió del teu rostre torno
a mi
a la invisible forma
del blanc violeta.

II

A neve cai
na imensidade vacia.
Cai o rumor do branco silencio.

Muda claridade
na pel do tempo:
pequenas flores húmidas.

Escóitote
cando xa teño soñado
a túa luz vexetal.

A paisaxe é un ser
a se encarnar.

Dentro do silencio
o presente non existe.

Unha ave busca o seu niño
nas árbores cargadas
de soidade.

A neve borra
as túas pegadas
sobre a neve.

II

La neu cau
en la immensitat buida.
Cau la remor del blanc silenci.

Muda claredat
en la pell del temps:
petites flors humides.

Et sento
quan ja tinc somiada
la teva llum vegetal.

El paisatge és un ésser
per a la reencarnació.

Dins del silenci
el present no existeix.

Una au cerca el seu nen
als arbres carregats
de solitud.

La neu esborra
les teves petjades
sobre la neu.

III

Es a forma do son.
Claridade calada
a se incendiar
de soia luz.

Ah o peso de sentir
a túa ausencia.
Só te mostras
cando perdes o equilibrio.

Se te fas día renasces
mais non túa.
Se te apagan volves á memoria
que xa vai sendo a miña.

Como fina areia doirada
caen
nun mar de papoulas
as horas
que eu troco en cores.

III

És la forma del so.
Claredat callada
que s'incendia
de llum solitària.

Ah!, el pes de sentir
la teva absència.
Només et mostres
quan perds l'equilibri.

Si et fas dia reneixes
però no teva.
Si t'apaguen tornes a la memòria
que ja va sent la meva.

Com fina arena daurada
cauen
a un mar de roselles
les hores
que jo canvio en colors.